

Ragnar A. Christensen 1922-2011

PUBLISERT 5. mars 2012

Vår kollega Ragnar Christensen døde fredelig hjemme i sitt nittiende år den 6. desember 2011. Da beskjeden kom, dukket et klart indre bilde opp: Aulaen \square stappfull av studenter; sittende, stående, henslengt på podiet. Ved kateteret står en rank skikkelse, en mann med store hornbriller og høyt hår, som når han setter i gang, snakker fort og lenge om psykologiens store spørsmål.

For mange av oss eldre er dette bildet noe av det første vi husker fra vår studietid ved Universitetet i Oslo på 1960-tallet. Ragnar Christensen var vårt møte med universitetsverdenen. Kunnskapsrik, veltalende og med fargerike og ofte litterære eksempler ispedd sitater på latin, utfylte han vårt bilde av hva det var å være akademiker. Han foreleste i psykologi til det som het forberedende prøver og senere examen philosophicum for utallige studentkull i sin tid som universitetslektor ved Universitetet i Oslo, der han var ansatt fra 1961 til han gikk av med pensjon i 1991, så vi er mange som har sittet under hans kateter. Ikke få har møtt ham til eksamen da han i mange år var sensor ved ulike læresteder.

Ragnars personlige bakgrunn med oppvekst i Oslo i en stor familie der farmor var italiensk og barneskolen katolsk, bidro til å forme hans livslange interesse for musikk, litteratur, kunst og religion, og ga stimulans til å lære seg latin. Han påbegynte sine psykologistudier ved Universitetet i Oslo før krigen, men som for så mange studenter i hans generasjon førte krigen til et avbrekk i studiene. I 1948 avla han eksamen, og startet sitt arbeidsliv som personelluttaksoffiser i Forsvaret, før han ble ansatt som psykolog ved Gaustad sykehus.

Han viste tidlig interesse for fagfeltet som internasjonalt kalles «forensic psychology», og skrev flere artikler om temaer innenfor dette feltet. Hans vitenskapelige arbeider omfatter artikler om for eksempel sinnslidende norske landssvikere, psykologiske/psykiatriske behandlingsmetoder av kriminologisk interesse og et arbeid

om evaluering av lobotomioperasjoner. Spesielt bør fremheves hans prisbelønnede arbeid om norske drapsmenn. Det ble publisert i *Nordisk Tidsskrift for kriminalvitenskap* (1956) under tittelen «Norske drapsmenn 1930–1954». Drapsmenn og deres psykologi var et emne han interesserte seg for og arbeidet med til det siste.

Ragnar hadde vært pensjonist i mange år da han døde. Etter år som togpendler mellom Bergen og Oslo kunne han endelig være stabilt hjemme på Hjellestad. Hans mange interesser, som han delte med sin kone, psykolog Wenche Håland, fikk større rom med reiser, sammenkomster, konsertliv og lesegruppe. Han leste bredt og mye og hadde store kunnskaper på mange felt, ikke minst om musikk, som var en viktig del av livet hans. Han verdsatte kvalitet i alt han satt pris på, også i møtene med andre mennesker. Ragnar og Wenches hjem på Hjellestad har vært et åpent og sosialt møtested for familie, venner og kolleger. For Wenche må det kjennes som om en vegg har falt ut da Ragnar gikk bort etter et langt samliv. Våre tanker går til Wenche og øvrige familie, og det er med vemod vi sier farvel til en kollega som har vært med oss lenge.

Björg Grova

Anne Mari Torgersen

Anna von der Lippe

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 49, nummer 3, 2012, side 309